

Arrest

nr. 70 436 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 september 2011 met refertenummer 9618.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VAN HEMELRYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 20 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 18 juli 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin en bent u afkomstig uit Obilic (Kosovo). Tijdens de oorlog in Kosovo kwamen soldaten uw woning binnen en schoten uw ouders voor uw ogen dood. U werd door uw grootmoeder gevonden en werd door haar naar Prokuplje in Servië meegenomen. U werd in Servië geregistreerd als ontheemde en kreeg er een ontheemdenkaart. U huwde traditioneel met M.(...) M.(...) (O.V.6.759.085). U werd in Servië omwille van uw afkomst vaak uitgescholden. Ook kreeg u een keer een klap in uw gezicht door voorbijkomende Servische jongeren. U vertelde dit incident aan niemand. Ook uw partner werd vaak lastiggevallen en geslagen. Verder werden stenen tegen uw woning gegooid. Een klein jaar voor uw vertrek naar België kwamen twee Serviërs bij u thuis. Ze vroegen aan uw partner of u zijn vrouw was en zeiden dat ze hem zouden slaan. Nadat ze hem geslagen hadden, vertrokken ze. Jullie dienden geen klacht in naar aanleiding van het incident. Omdat u de hele situatie van geweld en discriminatie tegen Romazigeuners beu was, besloot u het land te verlaten. U vertrok samen met uw partner en uw kinderen naar België. Op 20 september 2010 vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een ontheemdenkaart (d.d. 2 maart 2000) van het Servische vluchtelingencommissariaat neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw partner M.(...) M.(...) ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt: "Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat noch u noch uw partner jullie identiteit en jullie afkomst aannemelijk gemaakt hebben. Jullie legden ter staving van jullie identiteit en afkomst weliswaar een ontheemdenkaart van het Servische vluchtelingencommissariaat neer. Aan deze documenten kan echter geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Uit een onderzoek naar de echtheid van deze documenten blijkt immers dat ze niet voldoen aan een aantal formele en inhoudelijke vereisten en/of kenmerken van een authentieke ontheemdenkaart. Zo blijkt uit het onderzoek dat het uniek persoonlijk identificatienummer "Jedenstveni Maticni Broj Gradana" (JMBG) dat bij geboorte aan elke burger wordt toegekend, een foutief controlegetal bevat en bijgevolg ongeldig is. Voorts ontbreekt een stempel op de door jullie neergelegde documenten waardoor deze documenten voor het rechtsverkeer onbruikbaar zijn aangezien ze het legitimatie-effect missen. Gezien er aan jullie ontheemdenkaarten geen authenticiteitswaarde gehecht kan worden, komt de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde identiteit en nationaliteit volledig op de helling te staan. Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw verklaring dat u gedurende uw jarenlange jaren in Servië geen enkele poging hebt ondernomen om een duplicaat van uw geboorteakte aan te vragen en een identiteitskaart te regelen (CGVS, p. 2-3). Zo verklaarde u dat het voor u als Kosovaar onmogelijk was zulke documenten te verkrijgen. Aan deze blote bewering kan echter geen geloof worden gehecht. Uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat ontheemden in Servië in "gedelokaliseerde" of "exilkantoren" van de burgerlijke stand in Servië hun documenten kunnen opvragen. Overigens is het merkwaardig dat u als ontheemde uit Kosovo niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van deze parallelle administratie voor Kosovo-zaken in Servië. U beweerde immers tot recent in contact te hebben gestaan met het Rode Kruis dat de documenten van Kosovaarse vluchtelingen verzorgde (CGVS, p. 3). Ten slotte blijkt uit de informatie eveneens dat er in Servië wel degelijk inspanningen geleverd worden om niet geregistreerde Roma van documenten te voorzien. Zo staat ondermeer de Servische NGO Praxis IDP's te hulp om zich te registreren waardoor ze gemakkelijker hun rechten kunnen uitoefenen. Praxis was in het verleden eveneens in Prokuplje actief. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoonbaar is van die aard dat u het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie. Aldus wordt tevens de geloofwaardigheid van zowel uw Kosovaarse afkomst als uw daadwerkelijk verblijf als IDP in Servië tot in 2010 ernstig op de helling gezet. Hierdoor wordt de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast. Dat uw geloofwaardigheid ernstig op de helling staat, blijkt tevens uit een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner met betrekking tot het incident waarbij uw partner bijna werd verkracht door twee Serviërs. Waar u verklaarde dat u bij uw thuiskomst twee Serviërs aantrof die uw partner poogden te verkrachten (CGVS, p. 6), verklaarde uw partner dat u beiden thuis was toen de twee Serviërs binnenvielen. Ze zouden u hebben gevraagd of ze uw partner was en u geslagen hebben. Daarop zouden ze zijn vertrokken (CGVS partner, p. 7). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde inval van Serviërs bij u thuis en de door u beweerde verkrachtingspoging ernstig ondermijnd. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Servië en uw beweerde afkomst uit Kosovo. Zelfs al waren uw verklaringen

geloofwaardig, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u in geval van problemen onvoldoende beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten. U verklaarde geen concrete problemen te hebben gekend met uw autoriteiten (CGVS, p. 7). Uw motivatie om geen klacht in te dienen – u meende niet te worden geloofd door de politie –, kan niet als afdoende uitleg worden weerhouden. Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien ze niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. U stelde weliswaar dat politieagenten u sloegen in plaats van u te beschermen bij het tussenkomen in een vechtpartij met Servische jongeren (CGVS, p. 6). Het feit dat (individuele) politieagenten u bij een eenmalig incident niet correct behandelden, betekent niet dat de ganse Servische politie niet goed zou functioneren. Dat dit geenszins het geval is, blijkt overigens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd. Hieruit blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Romazigeuners, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma, Ashkali, Egyptenaren en andere in Servië wonende minderheden, worden wel degelijk vervolgd door de Servische justitie. Voorts kan er nog op gewezen worden dat, hoewel er binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens worden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Verder werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat, voor het geval dat de politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er een aantal stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van (individuele) politieagenten wordt in Servië immers niet zonder meer gedoogd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Verder werden in de loop van 2008 initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Uit niets blijkt dat u de hierboven beschreven stappen gezet zou hebben. Nochtans kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier gevoegd. Ook in het kader van de asielaanvragen van uw partner, E.(...) D.(...), en uw zus M.(...) M.(...), heb ik een weigeringsbeslissing genomen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het feit dat er inzake de asielaanvraag van uw broer A.(...) M.(...) een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen werd hieraan geen afbreuk doet. Elke asielaanvraag dient immers op zijn individuele merites beoordeeld te worden.” Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot M.M. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 70 435 van 22 november 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot M.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 3, 5, 8 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker stelt dat hij “omwille van zijn afkomst, zijnde Romazigeuner, werd gediscrimineerd en mikpunt uitmaakte van willekeurige agressie waarbij hij beroofd werd van een menswaardig leven nu hij constant schendingen van diens privé en gezinsleven diende te ondergaan”. Hij oppert dat de betreffende autoriteiten hiertegen geenszins optraden, “wel integendeel”. Verder merkt hij op dat hij logischerwijze ook mentaal gekraakt is door de trauma’s die hij zowel door de oorlog in Kosovo als door zijn willekeurige aanvaringen met de Servische autoriteiten heeft opgelopen. Volgens hem is er in casu, gelet op zijn feitenrelaas, duidelijk sprake van willekeurig geweld. De argumentatie van de verwerende partij kan dan ook, zo vervolgt hij, moeilijk gevolgd worden wanneer zij stelt dat er geen gegronde vrees zou bestaan voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker merkt ook op dat de verwerende partij aanvoert dat zijn problemen ‘verzonnen’ zouden zijn en inmiddels een regularisatie van de situatie zou zijn opgetreden. Hij voegt hieraan toe dat hij “desbetreffend enkel kan stellen dat via de schaarse informatie dewelke hij nog uit de regio kan verkrijgen, er geenszins een verandering in de plaatselijke is opgetreden” en dat “deze in tegendeel bevestigen dat er nog steeds een ‘terreur’bewind lastens Romazigeuners in de betreffende regio heerst”. Aangaande het gebrek aan bewijs van zijn identiteit werpt verzoeker op dat hij via allerlei kanalen heeft getracht aan bijkomende stukken te komen, doch dit onmogelijk gebleken is. Immers, zo merkt hij op, stelden de betreffende autoriteiten simpelweg dat zijn documenten verbrand zouden zijn tijdens het conflict dat in de regio woedde. Hij kan, zo vervolgt hij, dan ook enkel zijn ontheemdenkaart voorleggen. Verzoeker meent dat hij omwille van het “supra geschetste” minstens in ondergeschikte orde een beroep kan doen op het subsidiair beschermingsstatuut. Hij besluit dat er bij hem op heden nog steeds een terechte vrees voorhanden is dat de Servische autoriteiten hem opnieuw zullen bedreigen en fysiek en emotioneel ‘bewerken’ zodat er sprake is van een ernstige en aannemelijke vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, minstens een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Ter terechtzitting legt verzoeker een uittreksel uit het geboorteregister en een nationaliteitsbewijs neer vergezeld van een vrije vertaling.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k)) van de voornoemde richtlijn.

2.4. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Uit het administratief dossier dient te worden afgeleid, en dit in tegenstelling tot de documenten die verzoeker heeft neergelegd, dat hij de Kosovaarse nationaliteit heeft. Immers, verzoeker heeft van bij de aanvang van en doorheen zijn asielprocedure steeds aangegeven de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 15, Vragenlijst, p. 1) als op het Commissariaat-generaal (stuk 8, gehoorverslag CGVS 09/06/2011, p. 1 en 2) verklaarde hij Kosovaars staatsburger te zijn. Ook thans in zijn verzoekschrift wijst verzoeker er uitvoerig op dat hij de Kosovaarse nationaliteit heeft. Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie van een uittreksel uit het geboorteregister en een nationaliteitsbewijs van Servië neer. De Raad merkt echter in de eerste plaats op dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Vervolgens zijn de documenten niet vergezeld van een voor éénsluidend verklaarde vertaling door een beëdigd vertaler, doch slechts van een ‘vrije’ vertaling. Bovendien verheldert verzoeker geenszins waarom deze stukken, die zouden dateren van 12 november 2009 en dus van ruim vóór zijn asielaanvraag in België, niet eerder konden worden neergelegd. Tenslotte hebbe documenten slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is aangezien verzoeker zelfs in zijn verzoekschrift volhoudt van Kosovaarse nationaliteit te zijn. Verzoekers nood aan bescherming dient derhalve te worden getoetst ten aanzien van Kosovo, waardoor de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot zijn verblijf in Servië en de kritiek van verzoeker daarop te dezen niet relevant zijn.

2.5. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker, als antwoord op de vraag wat hij vreest bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst en wat hij denkt dat er bij een eventuele terugkeer zou

kunnen gebeuren, dat "ik heb schrik voor de Albanezen in Kosovo en schrik voor de Serviërs in Servië" (stuk 15, Vragenlijst, p. 2). Toen hem vervolgens werd gevraagd zijn vrees nader toe te lichten en een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op die vrees of dat risico, maakte verzoeker, die aangaf Kosovo in 1999 omwille van de oorlog te hebben verlaten, enkel gewag van de problemen waarvan hij in Servië omwille van zijn Roma-origine het slachtoffer zou zijn geweest (. Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij te bang was om na zijn vertrek in 1999 nog terug te keren naar Kosovo. Toen de commissaris-generaal hem vroeg waarom hij bang was en hem wees op het feit dat de situatie nadien veranderd is, er toch Roma wonen en er voor hen projecten worden georganiseerd, stelde verzoeker "ik ben bang ik wist wat er gebeurd was, die angst heb ik altijd" (stuk 8, gehoorverslag CGVS 09/06/2011, p. 3). Wanneer hem vervolgens de vraag werd gesteld hoe oud hij was op het moment van zijn vertrek uit Kosovo, gaf verzoeker aan dat: "Ik was 7 jaar. Misschien begrijpt u me niet maar ik durfde de grens zelfs niet oversteken, als ik nu zou gaan zien ze dat ik uit Serv kom omdat ik daar woonde en ze zullen me dus haten. Kunt u me misschien garanderen dat ik in KOS terug kan?" (Ibid., p. 3). Toen verzoeker op het einde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal de vraag werd gesteld wat hij denkt dat hem zal overkomen in geval van een terugkeer naar Kosovo, gelet ook op de veranderde situatie, antwoordde hij: "ik was bang om daar naartoe te gaan. ik was bang. ik wist niet wat me daar kon overkomen, of ik er vermoord zou worden" (Ibid., p. 8). Gevraagd door wie en waarom hij zou worden vermoord, stelde verzoeker dat Albanezen hem zouden vermoorden omdat daar oorlog was geweest (Ibid., p. 8). Wanneer de commissaris-generaal hem er vervolgens op wees dat die oorlog tien jaar geleden was en hem de vraag stelde waarom hij nu vreest vermoord te worden, antwoordde verzoeker zeer kort: "ik ben nog steeds bang" (Ibid., p. 8). Verzoeker merkt thans in zijn verzoekschrift op mentaal gekraakt te zijn door de trauma's die hij heeft opgelopen door de oorlog in Kosovo, de oorlog die hem toen noodzaakte zijn land van herkomst te verlaten (Verzoekschrift, p. 2 en 4). Verzoeker heeft, zo stelt de Raad vast, doorheen zijn asielpcedure nooit enige melding gemaakt van concrete problemen waarvan hij in Kosovo het slachtoffer zou zijn geweest. Hij geeft ook zelf aan sinds zijn vertrek in 1999 niet meer naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd. Verzoekers vage verklaringen dat hij vreest bij een terugkeer in Kosovo gehaat te zullen worden, problemen te zullen krijgen en door Albanezen vermoord te worden omdat men zal zien dat hij uit Servië komt en er heeft gewoond, berusten aldus niet op enige concrete persoonlijke ervaring, doch enkele op loutere hypothesen. Verzoekers vrees wordt niet met enig objectief gegeven onderbouwd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen, welke in casu ontbreken. Verzoekers louter hypothetisch betoog kan onmogelijk een bewijs vormen van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3. Over de kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN